

Ιερομόναχος Ιωακείμ Νεοσκητιώτης (1858- 29 Σεπτεμβρίου 1943)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Ιωακείμ Νεοσκητιώτης

Ιερομόναχος Ιωακείμ Νεοσκητιώτης

Γεννήθηκε στο χωριό Κοντογουράτα της Κεφαλλονιάς από ευσεβή οικογένεια. Ο παππούς του και ο πατέρας του προείδαν το τέλος τους. Ο πατέρας του ονομαζόταν Γεράσιμος Σπετσιέρης και η μητέρα του Διαμαντούλα Φαραντάτου. Ο πατέρας του πατέρα του ήταν ο ιερέυς Ιωάννης (+1859), ο οποίος προείπε την ιερατική εξέλιξη του εγγονού του. Στην αγία κολυμβήθρα, κατά τη θέληση εκείνου, έλαβε τ' όνομα του παππού του. Όταν ήταν παιδί, όλοι τον φώναζαν παπά. Πολλές φορές κινδύνεψε να πεθάνει από διάφορες ασθένειες, αλλά η σωστική βοήθεια της Παναγίας τον προφύλαξε. Καθώς γράφει ο ίδιος στ' Απομνημονεύματά του, «εκ της μικράς ηλικίας μου εις έρως κατέτρωγε την καρδίαν μου, να γίνω μοναχός».

Υποτάχθηκε με αφοσίωση σ' ενάρετους και αυστηρούς Γέροντες, τον Χριστόφορο, και τον ιερομόναχο Συνέσιο (+1920), που ήσαν Κεφαλλονίτες, στη Νέα Σκήτη, στην ταπεινή Καλύβη της Συνάξεως των Εικοσάριθμων Αγίων Αναργύρων, το 1877. Από τη Θεσσαλονίκη ήλθε στο Άγιον Όρος με τα πόδια. Εκάρη το 1878 μοναχός και ονομάσθηκε Ιωακείμ.

Η Παναγία και οι Άγιοι Ανάργυροι της Καλύβης του πολλές φορές τον βοήθησαν σε διάφορα παθήματά του. Το 1885 αναχώρησε για τα Ιεροσόλυμα. Το 1889 χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος στον Πανάγιο Τάφο από τον αρχιεπίσκοπο Θαβωρίου Γρηγόριο.

Σε θεία Λειτουργία, στην ιερά μονή Αγίου Παύλου, είδε ως ολόλαμπρο προβολέα να κατέρχεται το Πανάγιο Πνεύμα στα Τίμια Δώρα της Αγίας Τραπέζης. Ενώ περιήρχετο την επαρχία Δημητριάδος ως ιεροκήρυκας και Πνευματικός, σε μία αναίμακτη θεία ιερουργία τον είδαν οι πιστοί να μην πατά στη γη. Στις συχνές θείες Λειτουργίες του το πρόσωπό του αλλοιωνόταν και γινόταν πιο φωτεινό, όλο λαμπρότητα και χάρη. Ιδιαίτερη ευλάβεια είχε στην Παναγία. Όποτε ανέφερε τ' όνομά της, τα μάτια του έτρεχαν ποτάμι δάκρυα. Την αποκαλούσε «Παναγίτσα μου» με παιδική τρυφερότητα. Τον είχε συνδράμει σωτήρια σε πολλές μεγάλες

ανάγκες και περιπέτειες του βίου του.

Μ' ένα καφέ και λίγο μέλι περνούσε ευχάριστα όλη την ημέρα του. Τους υβριστές και κατηγορούς του αποκαλούσε μέσα από την αγαθή καρδιά του ευεργέτες του! Υπήρξε μαθητής καλός του αγίου Νεκταρίου και μετά την κοίμησή του, αισθανόταν να βγαίνει από τον τάφο του, στο μοναστήρι της Αίγινας, ευωδία ως εκλεκτό μοσχοθυμίαμα.

Ήξερε τα καλά της ασκητικής διαγωγής. Ποτέ δεν έβαζε θέρμανση στην εκκλησία και στο κελλί του και μέσα στο καταχείμωνο. Στον υποτακτικό του έλεγε με νόημα: «Οι πατέρες πώς άντεχαν επάνω εις τους στύλους ασκούμενοι, υπομένοντες όλας τας δυσμενείς καιρικές συνθήκας; Δεν εκρύωναν εκείνοι; Κι εμείς μέσα στα σπίτια μας και στα ρούχα τυλιγμένοι κρυώνουμε!».

Η θερμή προσευχή του θαυματουργούσε. Έλυσε τη στείρωση γυναικών, έσωσε απελπισμένους, λύτρωσε απαρηγόρητους και φτωχούς. Τη γραφίδα του χρησιμοποίησε άριστα μόνο προς ψυχωφέλεια. Όπως, όταν περιέγραψε τη συνάντησή του με την ερημίτιδα Φωτεινή στον ποταμό Ιορδάνη των Ιεροσολύμων, καθιστάμενος κατά κάποιον τρόπο άλλος αββάς Ζωσιμάς. Η συνεχής προσευχή, η εγκράτεια, η ανεξικακία, η ταπείνωση και η αγάπη τον κοσμούσαν σε όλο του τον βίο, καθώς διηγείτο ο καλός υποτακτικός του μοναχός Θεοφύλακτος (+1986), και αναφέρει στα ωραία του Απομνημονεύματα, ο σεμνός αυτός, θεοτοκοφιλής και λόγιος Νεοσκητιώτης ιερομόναχος, που εκοιμήθη στις 29.9.1943.

Είχε πεθάνει πριν πεθάνει, καθώς του είχαν πει οι μακάριοι Γεροντάδες του, όταν ήταν νέος. Η Παναγία, κάποια φορά που ήταν άρρωστος, του είχε πει: «Ο ελπίζων εις εμέ δεν φοβάται ούτε σε τούτη ούτε στη άλλη ζωή!». Με την ευλογία της εκινείτο.

Προείδε το τέλος του. Έλεγε συνέχεια τους Χαιρετισμούς της πολυαγαπημένης του Παναγίας, ακόμη και στον ύπνο του. Παραμονές της εκδημίας του είδε στ' όνειρό του τον φίλο του, τον άγιο Νεκτάριο Πενταπόλεως (+1920). Μίλησε ξανά στον καλό υποτακτικό του Θεοφύλακτο για την έξοδο την ανεπίστροφη από τον μάταιο αυτό κόσμο.

Πηγές-Βιβλιογραφία

Ανδρέου Αγιορείτου μοναχού, Γεροντικό του Αγίου Όρους, τ. Α', Αθήναι 1979, σσ. 27-30. Συνοδείας Σπυρίδωνος Ξένου αρχιμ., Αρχιμανδρίτης Ιωακείμ Σπετσιέρης, Νεοσκητιώτης, Ανέκδοτα από τη ζωή του, Ο Όσιος Γρηγόριος 4/1979, σσ. 47-55. Ιωσήφ μοναχού, Πατερικάί Μορφαί Νέας Σκήτης, Θεσσαλονίκη 1988, σσ. 40-51. Ιωακείμ Σπετσιέρη αρχιμ., Απομνημονεύματα, Αγιορειτική Μαρτυρία 6/1990, σσ. 53- 54, 11/1991, σσ. 101-103, 16-17/1992, σ. 129. Του αυτού, Η ερημίτις Φωτεινή, Άγιον Όρος 2006".

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Α' - 1901-1955, σελ.367-369 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄

Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.